

Regresiranje kmetijstva

Na 1. redni seji občnega zbora skupnosti za pospeševanje kmetijstva so sprejeli sklep o naslednjih regresiranjih v letu 1978:

— regresiranje umetnega osemenjanja govejih plemenic 50 din po plemenicu
— regresiranje obrestne mere za kredite, ki jih kmetje najamejo za modernizacijo svoje proizvodnje

— regresiranje silosov

1. za nižinsko (ravninsko) območje občine
a) za stolpne silose 38 din za vsak kubični meter uporabne prostornine

b) za koritaste silose 27,60 din za vsak kubični meter uporabne prostornine

2. za višinsko (hribovito) območje občine

a) za stolpne silose 72 din za vsak kubični meter uporabne prostornine

b) za koritaste silose 55,20 din za vsak kubični meter uporabne prostornine

— regresiranje nakupa plemenske živine (krav in brejih telic), 20 % od nabavne vrednosti in plačilo stroškov nabave (prevoz, veterinarske storitve in organizacija nakupa)

— regresiranje nakupa semenskega krompirja, 30 % od nabavne vrednosti

— regresiranje nakupa semen strnih žit (pšenice, ječmena, ovsu in koruze) 30 % od nabavne vrednosti

— regresiranje prevetrovalnih naprav (sušenje sena)

a) za nižinsko (ravninsko) območje 3.000 din

b) za višinsko (hribovito) območje 6.000 din

— regresiranje frez (praznjenje silosa), 5.000 din

— regresiranje mehanizacije za strojne skupnosti skupno 100.000 din, za posamezne odvisno od števila registriranih

— regresiranje umetnih gnojil za višinsko (hribovito) območje občine v višini 50 % od prodajne vrednosti

— regresiranje novogradnje in adaptacije hlevov in za intenziviranje kmetijske in gozdarske proizvodnje v hribovitem območju občine ter regresiranje razne druge oblike za pospeševanje razvoja organiziranega in usmerjenega kmetijstva

a) za novogradnjo hleva 2.000 din od stojišča

b) za adaptacijo hleva 1.000 din od stojišča

c) za razne druge namene odvisne od števila zahtevkov

— regresiranje načrtov za hleve in ostalih gospodarskih posloplj 100 % (v celoti). Za hribovito območje občine pa tudi v celoti lokacijsko dokumentacijo.

Pravice do regresa lahko kmetje uveljavljajo z vlogo na Skupnost za pospeševanje kmetijstva občine Ljubljana-Siška.

Jaz sem za balinanje!

Ko sem bil honorarno zaposlen pri CZ v KS Dravljah, si je tedanji tajnik Jože Okršlar prizadeval, da bi preskrbeli starejšim krajanom — krogle za balinanje. Pred 6 leti odprto otroško igrišče je imelo lep prostor za balinanje. Dobili smo kovinske krogle iz Trsta. Nekajkrat smo balinali, vendar eni in isti, potem pa je balinišče poškodovano dež ter se zanj ni nihče več zanimal.

Sedaj se je ta zdrav in lep šport — balinanje zelo razvil pri hiši DU Šiška, kjer imajo celo dvojno balinišče. Enako imajo tudi na Rudniku, pa še marsikje drugod.

Napisal sem nekaj teh vrst zato, da bi se ta rekreativni šport v Dravljah obudil. Pripominjam, da sem celo — v trojniku — prepisal pravilnik balinanja. Ne vem, kje je ta pravilnik! — Če bi bilo potrebno, bi bil pripravljen sodelovati pri uvajanju balinanja v Dravljah. Pred 6 leti smo balinali le naslednji: Polde, Ivan Sok, pokojni Majaron, tov. Segula in podpisani.

Naj bi to zadevo obravnavali pri KS, na seji ali drugače. Prav bo prišel ta šport starejšim krajanom, ko bo ustanovljeno društvo upokojencev v Dravljah!

Stanko Skočir,
Dravljah

ŠIŠENSKI UPKOJENCI V KAVADARCIH

Od 15. do 19. oktobra se je v pobratenem mestu Kavadarci mudila šestčlanska delegacija šišenskih upokojencev (vodil jo je predsednik Zveze društev upokojencev Ljubljana-Siška Miha PIRNAT) pri tamkajšnjih upokojencih.

Občina Kavadarci šteje danes okrog 28.000 prebivalcev, od tega je 7.000 upokojencev. Pred zadnjo vojno je mesto Kavadarci štelo vsega okrog 5.000 prebivalcev, zlasti kmetov, saj je bil ta kraj precej nerazvit zlasti na gospodarskem področju, tako je večina upokojencev iz mlajše generacije.

Med tridnevnim bivanjem v Kavadarcih so si Šiškarji ogledali številne turistične kraje, obiskali pa so tudi Agrokombinat Tikveš ter si ogledali rudnik »Feni«, katerega investicija bo znašala okrog 9 milijard dinarjev, s polno proizvodnjo pa naj bi pričel leta 1980.

Obiskali so nekatere kulturne spomenike — pomnike iz NOB, ogledali pa so si tudi muzej narodnega heroja STRAŠA PINCURA in se poklonili pred spomenikom, kjer so Bolgari pobili 12 skojevcev.

Med bivanjem v SR Makedoniji so se precej pogovarjali o delu in organizaciji društev upokojencev in nenazadnje o sodelovanju obeh društev.

Jože Čurin

In memociam

FRANC ŠTULAR-ILIJ

Franc Štular-Ilija se je rodil v vasi Ljubno na Gorenjskem, kjer je preživljal svojo mladost kot pastir, čevljar ter nazadnje, pred odhodom v partizane, kot delavec Železarne Jesenice. Izhajal je iz preproste proletarske družine in ni imel možnosti za šolanje. Vseposvodsod so ga izkoriščali in je zelo občutil brezposelnost starega režima. Že v železarni je stopil v stik z naprednimi delavci in se bojeval za ideje delavskega razreda, 24. 8. 1941 pa je stopil med partizane.

Boril se je v Cankarjevem bataljonu na Jelovici in sodeloval v vseh borbah in akcijah tega bataljona kot tudi v Dražgoški bitki. Kot prekaljen borec je dobival zahtevne politične in vojaške funkcije. Za svoje delo je prejel več odlikovanj in priznanj ter je nosilec Partizanske spomenice 1941.

SOM — VELIKAN

Takšnega velikana-soma pa je uplenil te dni Franc MATJAŠIČ iz Kamnogoriške ceste v Ljubljani, ki je sicer zelo dober ribič. Pravi, da skoraj ni mogel verjeti, da v koseškem ribniku, kjer je tudi uplenil tegale soma, domujejo tudi takšne trofeje. Na fotografiji: Lastnik (sedaj bivši) 70 cm dolgega soma.

(Foto: J. Čurin)

Znak v jarku

Pred časom smo se planinci, ki zelo radi obiskujemo našo izletniško točko Katarino, zelo razveselili postavljenih omejitvenih znakov za prepoved vožnje z avtomobili od Toškega čela do vznožja pod Katarino in sicer ob sobotah, nedeljah in praznikih ob določnih urah, ko ljudje iz vse Ljubljane hitijo v gore, da si zopet in zopet nabirajo novih moči in zraka za teden dni naprej.

Znaki so stali in tudi v tem času so se našli nekateri nepismeni in se kar lepo vozili z avtomobili in motorji sem ter tja, se smejali v brk in prašili planincem pod nos.

Ko pa smo obiskali Katarino zadnjikrat (22. 10. 1978), smo na veliko presenečenje kakih 100 do 200 m od križišča pod vznožjem Katarine v grapi zagledali odvržen prometni znak. Nekdo ga je tja zanesel (verjetno sta bila kar dva, saj znak ni tako lahek) in ga odvrigel.

Znak je zdaj v grapi. Tudi na Toškem čelu ga ni in tako se lahko zdaj avtomobili brez krivde zopet legalno prevažajo po tej poti, prašijo, uživajo, nam planincem pa kalijo mir in ne žele, da bi mirno preživljali proste dni v tem gorskem rajju, ki naj bi bil zaščiten gorski park.

Za vse to ni nihče kaznovan in nikogar ni, ki bi napravil red na tej poti.

Zakaj avtomobilisti ne uporabljajo lepo speljane avtomobilske poti na Katarino iz smeri Gaberij?

Marta Tertnik